

The absence of substitution therapy in prison is currently determined by uncertainty of the procedure of implementation of these programs at the level of departmental regulations. It is emphasized that it is necessary to accelerate the procedure of adoption of the developed and submitted for public discussion of the Procedure of Interaction of Health Care Institutions and Units and Organs of the National Police of Ukraine, the National Guard of Ukraine, Detention Centres, Establishments of Execution prescribed and the Criminal-executive Inspections on Conducting the Substitution Maintenance Therapy of Patients with Opioid Dependence.

Key words: *drug addiction, substitution maintenance therapy, places of deprivation of liberty, the right to receive medical care.*

УДК 343.826

Кондратов Д. Ю.,

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри кримінального права та кримінології,
Харківський національний університет внутрішніх справ;

Боднар І. В.,

кандидат юридичних наук,
начальник кафедри тактико-спеціальної підготовки,
Академія Державної пенітенціарної служби, м. Чернігів

ВІДПОВІДНІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ВИМОГАМ МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА НА ТАЄМНИЦЮ ЛИСТУВАННЯ ТА ТЕЛЕФОННИХ РОЗМОВ ВІДНОСНО ЗАСУДЖЕНИХ ДО ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ

Авторами вказано на те, що забезпечення прав та свобод людини визнається Конституцією України головним обов'язком держави, засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду. У статті зазначено, що засуджені до покарання у вигляді позбавлення волі на певний строк значно обмежуються у своїх конституційних правах. Зазначені обмеження негативно позначаються на соціальному статусі засуджених, часто призводять до втрати ними соціальних зв'язків. Правове забезпечення та захист діяльності, спрямованої на відновлення та підтримку соціальних зв'язків засуджених, вважається актуальним. Відповідно в статті розглянуті питання про забезпечення права на таємницю листування та телефонних розмов стосовно засуджених до позбавлення волі за кримінально-виконавчим законодавством України. Досліджено стан імплементації національних стандартів у галузі захисту прав засуджених в національне кримінально-виконавче законодавство України щодо таємниці листування та телефонних розмов стосовно засуджених до позбавлення волі.

Ключові слова: міжнародні стандарти, засуджений, виправна колонія, телефонні розмови, листування.

Постановка проблеми. Особи, які відбувають покарання, не можуть бути позбавлені громадянства України і тому, як її громадяни, володіють певними правами та свободами, що відповідно до ст. 3 Конституції України визначають зміст і спрямованість діяльності держави [1].

Метою статті є вивчення проблемних питань, що виникають при забезпеченні права на таємницю листування та телефонних розмов відносно засуджених до позбавлення волі.

Утвердження і забезпечення прав та свобод людини визнається Конституцією України головним обов'язком держави. На конституційному рівні питанню правого статусу засудженого присвячена норма, закріплена у ст. 63 Конституції, яка проголошує, що засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду [1]. Таким чином, права засуджених можуть бути обмежені тільки законами, а не іншими нормативно-правовими актами. Ці конституційні положення знайшли своє відображення і у ч. 2 ст. 7 Кримінально-виконавчого кодексу України (далі – КВК України) [2].

Засуджені до покарання у вигляді позбавлення волі на певний строк значно обмежуються у своїх конституційних правах, ці обмеження негативно позначаються на їхньому соціальному статусі, що часто призводить до втрати ними соціальних зв'язків. Тому правове забезпечення та захист діяльності, спрямованої на відновлення та підтримку їх, вважається однією з першочергових та актуальних.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичною базою дослідження зазначеної проблеми стали праці вітчизняних та зарубіжних фахівців з кримінально-виконавчого права, кримінології, кримінального права, зокрема, Автухова К. А., Багрій-Шахматова Л. В., Бадири В. А., Бандолі Л. Г., Бандурки О. М., Бараша Є. Ю., Богатирьова І. Г., Богатирьової О. І., Боднара І. В., Бодюла Є. М., Василевича В. В., Гуміна О. М., Денисової Т. А., Джужі О. М., Єпура Г. В., Житного О. О., Зелінського А. Ф., Кареліна В. В., Кирилюка А. В., Кирилюк В. А., Колба О. Г., Колесніченка В. В., Кондратішина В. В., Конопельського В. Я., Литвака О. М., Литвинова О. М., Львовчкіна В. А., Меркулової В. О., Осауленка О. І., Пташинського О. Б., Пузирьова М. С., Радо-

ва Г. О., Резніченко Г. С., Романенка О. В., Романова М. В., Рудневої О. М., Савченка А. В., Степанюка А. Х., Трубникова В. М., Фаренюка С. Я., Халимона С. І., Хавронюка М. І., Хорошуна О. В., Щербини О. В., Шинкарьова Ю. В., Царюка С. В., Яковець І. С., Яцишина М. М., Мукшименко А. П., Янчука О. Б. та ін.

Виклад основного матеріалу. Правовий статус засуджених хоча і базується на загальному правовому статусі громадян України, проте у зв'язку із засудженням особи її правовий статус зазнає певної трансформації. Оскільки сутність кримінального покарання як виду державного примусу полягає у застосуванні певних обмежень до засуджених, відповідно і різні види покарань обумовлюють неоднакові за обсягом обмеження у правах та обов'язках засуджених. Найбільші обмеження у правовому статусі особи пов'язані, безперечно, з виконанням покарань, які передбачають ізоляцію засудженого від суспільства, насамперед довічного позбавлення волі та позбавлення волі на певний строк. Зокрема, засуджені, які перебувають в установах виконання покарань, прямо чи опосередковано обмежені в такому конституційному праві, як право на таємницю листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції (ст. 31 Конституції України). Дійсно, КВК України певним чином обмежує це право щодо осіб, засуджених до позбавлення волі, оскільки відповідно до вимог ст. 110 та ст. 113 порядок організації побачень, телефонних розмов, користування мережею Інтернет встановлюється Міністерством юстиції України, а кореспонденція, яку одержують і надсилають засуджені до відбування покарання у виправних колоніях мінімального рівня безпеки із загальними умовами тримання, середнього та максимального рівня безпеки, підлягає перегляду [2].

Принагідно зауважимо на тому, що одним із завдань, визначених у Законі України «Про внесення змін до Кримінально-виконавчого кодексу України щодо адаптації правового статусу засудженого до європейських стандартів» від 8 квітня 2014 р., є приведення порядку виконання та відбування покарання у виді позбавлення волі до вимог міжнародно-правових актів у цій сфері, а також створення реальних правових гарантій реалізації основними суб'єктами кримінально-виконавчих правовідносин своїх прав, законних інтересів та обов'язків [3]. Отже, серед низки проблем, які потребують нагального розв'язання, є і питання,

що пов'язані з обмеженнями засуджених до позбавлення волі такого права, як право на таємницю листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції.

Мінімальні стандартні правила поводження з в'язнями Організації Об'єднаних Націй 2015 року встановлюють, що засудженим треба давати можливість спілкуватися із зовнішнім світом через регулярні проміжки часу й під належним контролем – з їхніми сім'ями або друзями, які мають бездоганну репутацію, як шляхом листування, так і безпосередньо при відвідинах [4].

У свою чергу Європейські пенітенціарні правила теж наголошують на тому, що засудженим треба дозволяти максимально часто спілкуватися поштою, телефоном або за допомогою інших засобів спілкування зі своїми сім'ями, іншими особами і представниками зовнішніх організацій, дозволяється також відвідування їх цими особами (п. 24.1) [5].

Необхідно зазначити, що ці міжнародні стандарти знайшли своє закріплення у національному законодавстві з питань виконання покарань лише з прийняттям у 2003 році чинного КВК України. Зокрема, як ми вже зазначали вище, питанням телефонних розмов та листування засуджених присвячені окремі статті 110 та 113 КВК України. Проте до січня 2015 року в Україні існував порядок надання телефонних розмов, який був визнаний Європейським судом з прав людини невідповідним положенням Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод [6, с. 415–416], а саме, в п. 48 Правил внутрішнього розпорядку установ виконання покарань, затверджених наказом Державного департаменту України з питань виконання покарань від 25 грудня 2003 року за № 275, чітко зазначалося, що телефонні розмови засуджених відбуваються під контролем представника адміністрації, що зазвичай включає у себе прослуховування бесід [7]. І лише з моменту затвердження наказом Міністерства юстиції України від 29 грудня 2014 року за № 2186/5 оновленого варіанту Правил внутрішнього розпорядку установ виконання покарань, позитивним можна визнати й оновлену редакцію положення про порядок проведення телефонних розмов через виключення посилення на обов'язкове їх прослуховування [8].

Що ж стосується листування засуджених до позбавлення волі, то відповідно до ч. 1 ст. 113 КВК України їм дозволяється

одержувати і надсилати листи і телеграми за свій рахунок без обмеження їх кількості, але здійснюється це винятково через адміністрацію установ виконання покарань. Крім того, ч. 3 ст. 113 КВК України містить вимогу стосовно того, що кореспонденція, яку одержують і надсилають засуджені до відбування покарання у виправних колоніях мінімального рівня безпеки із загальними умовами тримання, середнього та максимального рівня безпеки, підлягає перегляду [2].

Проте слід погодитися з Романовим М. В., який зазначає, що «положення ст. 113 КВК України хоча і здаються зрозумілими, все ж таки суперечать Конституції України» [9, с. 163]. Дійсно, ст. 31 Основного Закону гарантує кожному таємницю листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції, а винятки можуть бути встановлені лише судом у випадках, передбачених законом, з метою запобігти злочинові чи з'ясувати істину під час розслідування кримінальної справи, якщо іншими способами одержати інформацію неможливо. «Отже, Конституція не передбачає таких інститутів, які могли б вводити, так би мовити, автоматичне обмеження таємниці листування. Кожен його випадок має бути санкціонований судом у межах конкретної справи й оформлений відповідним рішенням суду», – продовжує Романов М. В. і як варіант вирішення суперечностей пропонує або усунути зі ст. 113 КВК України положення про перегляд кореспонденції засуджених до позбавлення волі або ж у Конституції України сформулювати положення про обмеження таємниці листування в такий спосіб, щоб перегляд листів засуджених не залишався поза законом [9, с. 164].

На жаль, ця пропозиція, як і деякі інші, поки що залишаються тільки на папері. Зокрема, раніше вже висловлювалися міркування щодо включення до переліку органів, кореспонденція яких не підлягає перегляду, крім захисника та суду (які, нарешті, з'явилися у ст. 113) ще й вищих органів управління установами виконання покарань та спостережних комісій, які здійснюють громадський контроль за дотриманням прав засуджених відповідно до ч. 2 ст. 25 КВК України [10, с. 342; 11, с. 65, 66; 12, с. 194]. Але, як вбачається, це не вигідно, у першу чергу, адміністрації установ виконання покарань та, мабуть, і самій ДКВС України, адже ще більша кількість недоліків, порушень, зловжи-

вань та інших негараздів, минаючи «пильне око наглядача», може стати відома широкій громадськості [13, с. 179–180].

На сьогодні ж порядок перегляду письмових звернень та листів засуджених до позбавлення волі регулюється розділом XII Правил внутрішнього розпорядку установ виконання покарань та Інструкцією з організації перегляду кореспонденції (листування) осіб, які тримаються в установах виконання покарань та слідчих ізоляторах (далі – Інструкція), затвердженою наказом Міністерства юстиції України від 2 липня 2013 року № 1304/5 [14].

Згідно з п. 5 розділу I вказаної Інструкції, кореспонденція засуджених, які відбувають покарання в установах виконання покарань, переглядається спеціалістом (по контролю за виконанням режимних вимог). У слідчих ізоляторах перегляд письмової кореспонденції осіб, узятих під варту, та засуджених покладається на інспектора з обліку або зазначені функції виконує інша особа, призначена для цього наказом начальника слідчого ізолятора [14].

Відповідно до пп. 1, 2 розділу II Інструкції кореспонденція засуджених та осіб, узятих під варту, отримується та відправляється в приміщенні найближчого поштового відділення уповноваженим представником установи виконання покарань (слідчого ізолятора) на підставі довіреності, оформленої в установленому законодавством порядку на кожного засудженого і особу, взятую під варту, інспекторами заводяться обліково-адресні картки за формою згідно з додатком 1 до цієї Інструкції, які у разі вибуття таких осіб із установ виконання покарань та слідчих ізоляторів долучаються до їхніх особових справ. Уся кореспонденція, яку одержують або надсилають засуджені до позбавлення волі та особи, узяті під варту, обліковується інспектором в обліково-адресних картках окремо [14].

Далі необхідно зазначити, що зазвичай засуджені викидають кореспонденцію для відправлення в незапечатаному вигляді в поштові скриньки. Засуджені, які відбувають покарання у приміщеннях камерного типу виправних колоній максимального рівня безпеки, і особи, взяті під варту, кореспонденцію для відправлення в незапечатаному вигляді передають старшому корпусного відділення, який здає її інспектору або особі, яка виконує

його обов'язки. Проста кореспонденція вручається засудженим і особам, узятим під варту, начальниками відділень соціально-психологічної служби (вихователями), старшими корпусного відділення, а рекомендовані листи, листи з оголошеною цінністю – інспектором під особистий підпис у Журналі. Кореспонденція засуджених з поштових скриньок виймається щодня, крім вихідних та святкових днів.

Крім того, Інструкція визначає й специфічний порядок листування осіб, які тримаються в установах виконання покарань та слідчих ізоляторах, з громадянами, які проживають за кордоном. Так, письмова кореспонденція осіб, які тримаються в установах виконання покарань чи слідчих ізоляторах, адресована за кордон (крім кореспонденції, адресованої Європейському суду з прав людини та міжнародним організаціям) або дипломатичним представництвом іноземних держав, акредитованим в Україні, приймається інспектором у незапечатаному вигляді і після перегляду відправляється за належністю. До перегляду та перекладу кореспонденції, викладеної іноземною мовою, дозволяється залучати перекладачів [14].

Що стосується безпосереднього порядку перегляду, то відповідно до положень розділу IV Інструкції він має такий вигляд: «листи, виконані тайнописом, шифром або із застосуванням інших умовностей, написані нерозбірливим почерком, а також відомості, що не підлягають розголошенню, адресату не надсилаються, засудженим або особам, узятим під варту, не вручаються, а вилучаються. За кожним фактом вилучення кореспонденції складається акт про вилучення листа в одному примірнику, який підписується інспектором та працівником оперативного підрозділу і затверджується начальником установи виконання покарань (слідчого ізолятора) або його першим заступником. Про вилучення кореспонденції засудженому або особі, взятій під варту, повідомляється під особистий підпис із зазначенням мотивованих підстав. Акт разом із вилученою письмовою кореспонденцією підшивається в хронологічному порядку до номенклатурної справи інспектора» [14].

Проте закон передбачає винятки з правила про перегляд кореспонденції засуджених. Так, за ч. 4 та ч. 5 ст. 113 КВК України, кореспонденція, яку засуджені адресують Уповноваженому

Верховної Ради України з прав людини, Європейському суду з прав людини, а також іншим відповідним органам міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна, уповноваженим особам таких міжнародних організацій, до суду та прокуророві, перегляду не підлягає і надсилається за адресою протягом доби з часу її подачі. Кореспонденція, яку засуджені одержують від зазначених органів та осіб, перегляду не підлягає. Кореспонденція, яку засуджені адресують захиснику у кримінальному провадженні, що здійснює свої повноваження відповідно до Кримінального процесуального кодексу України, перегляду не підлягає і надсилається за адресою протягом доби з часу її подачі. Кореспонденція, яку засуджені одержують від такого захисника, перегляду не підлягає. Засуджений має право передати кореспонденцію захиснику у кримінальному провадженні, що здійснює свої повноваження відповідно до Кримінального процесуального кодексу України, безпосередньо під час побачення з ним [2].

Треба зазначити, що редакція названої статті КВК України є близькою за змістом до Мінімальних стандартних правил поводження з в'язнями Організації Об'єднаних Націй 1955 року, відповідно до яких кожен в'язень повинен мати можливість звертатися як до органів центрального тюремного управління, так і до судової влади чи інших компетентних органів із заявами чи скаргами, зміст яких не повинен цензуруватися [4].

Так само й у Європейських пенітенціарних правилах визначається, що засуджені, індивідуально чи групою, повинні мати широкі можливості для висловлювання прохань та скарг начальнику установи або будь-якій іншій компетентній інстанції [5].

Необхідно звернути увагу, що з метою уникнення потрапляння до поштових відправлень названим адресатам заборонених предметів чи речей в Інструкцію введено положення, за яким засуджені чи особи, узяті під варту, у присутності інспектора особисто запечатують у конверти кореспонденцію, адресовану вищевказаним посадовим особам і органам.

Висновки. Підбиваючи підсумки, можна констатувати, що на сьогодні право засуджених до позбавлення волі на таємницю листування, телефонних розмов, телеграфної та іншої кореспонденції навіть з обмеженнями, встановленими кримінально-

виконавчим законодавством, у повному обсязі в установах виконання покарань не гарантується. Вирішити окреслені проблемні питання можливо шляхом подальшого удосконалення кримінально-виконавчого законодавства з метою безумовного дотримання прав засуджених.

Список використаних джерел

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: [http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр](http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-вр) (дата звернення: 08.06.2017).

2. Кримінально-виконавчий кодекс України: Закон України від 11 липня 2003 р. № 1129-IV // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1129-15> (дата звернення: 08.06.2017).

3. Про внесення змін до Кримінально-виконавчого кодексу України щодо адаптації правового статусу засудженого до європейських стандартів: Закон України від 8 квітня 2014 р. № 1186-VII // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1186-18> (дата звернення: 08.06.2017).

4. Мінімальні стандартні правила поводження з в'язнями Організації Об'єднаних Націй: Міжнародний документ від 2015р. // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_212/print1492773720888747 (дата звернення: 08.06.2017).

5. Європейські пенітенціарні правила: Прийнято Комітетом Міністрів 11 січня 2006 року на 952-й зустрічі Заступників Міністрів // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_032 (дата звернення: 08.06.2017).

6. Кримінально-виконавче право України. Загальна та особлива частини: підручник/за заг. ред. д.ю.н., проф. О. М. Литвинова та д.ю.н., проф. А. Х. Степанюка; О. М. Литвинов, А. Х. Степанюк, І. С. Яковець та ін. Київ: ВД «Дакор», 2015. 632 с.

7. Про затвердження Правил внутрішнього розпорядку установ виконання покарань: Наказ Державного департаменту України з питань виконання покарань від 25.12.2003 р. № 275 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1277-03> (дата звернення: 08.06.2017).

8. Про затвердження Правил внутрішнього розпорядку установ виконання покарань: Наказ Міністерства юстиції України від 29.12.2014 р. № 2186/5 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада Украї-

ни. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1656-14> (дата звернення: 08.06.2017).

9. Романов М. В. Правове регулювання права засуджених на листування і звернення з пропозиціями, заявами і скаргами. *Проблеми законності*. 2011. Вип. 115. С. 162–170.

10. Науково-практичний коментар Кримінально-виконавчого кодексу України / за заг. ред. д.ю.н., проф. А. Х. Степанюка; А. П. Гель, О. Г. Колб, В. О. Корчинський та ін. Київ: Юрінком Інтер, 2008. 496 с.

11. Засоби виправлення і ресоціалізації засуджених до позбавлення волі: монографія / за заг. ред. А. Х. Степанюка; А. Х. Степанюк, А. В. Байлов, О. В. Лисодед та ін. Харків: Кроссрод, 2011. 323 с.

12. Лисодед О. В. Правові засади відносин засуджених до позбавлення волі із зовнішнім світом. *Проблеми законності*. 2012. Вип. 119. С. 192–202.

13. Права та законні інтереси засуджених до позбавлення волі в умовах реформування Державної кримінально-виконавчої служби України: монографія/за заг. ред. д.ю.н., проф. А. Х. Степанюка; К. А. Автухов, А. П. Гель, О. Г. Колб та ін. Харків: Право, 2015. 246 с.

14. Про затвердження Інструкції з організації перегляду кореспонденції (листування) осіб, які тримаються в установах виконання покарань та слідчих ізоляторах: Наказом Міністерства юстиції України від 02.07.2013 р. № 1304/5 // База даних «Законодавство України»/Верховна Рада України. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1110-13> (дата звернення: 08.06.2017).

Кондратов Д. Ю., Боднар И. В.

**СООТВЕТСТВИЕ НАЦИОНАЛЬНОГО
ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА ТРЕБОВАНИЯМ
МЕЖДУНАРОДНЫХ СТАНДАРТОВ ПО ОБЕСПЕЧЕНИЮ
ПРАВА НА ТАЙНУ ПЕРЕПИСКИ И ТЕЛЕФОННЫХ
РАЗГОВОРОВ ОТНОСИТЕЛЬНО ОСУЖДЕННЫХ К
ЛИШЕНИЮ СВОБОДЫ**

Авторы указывают на то, что обеспечение прав и свобод человека признается Конституцией Украины главной обязанностью государства, осужденный пользуется всеми правами человека и гражданина, за исключением ограничений, определенных законом и установленных приговором суда. В статье указано, что осужденные к наказанию в виде лишения свободы на определенный срок значительно ограничиваются в своих конституционных правах. Указанные ограничения негативно сказываются на социальном статусе осужденных, часто приводят к потере ими социальных связей. Правовое обеспечение и защита деятельности, направленной на восстановление и поддержку социальных связей осужденных, считается актуальным. Соответственно в статье

рассмотрены вопросы об обеспечении права на тайну переписки и телефонных разговоров относительно осужденных к лишению свободы за уголовно-исполнительным законодательством Украины. Исследовано состояние имплементации национальных стандартов в области защиты прав осужденных в национальное уголовно-исполнительное законодательство Украины относительно тайны переписки и телефонных разговоров осужденных к лишению свободы.

***Ключевые слова:** международные стандарты, осужденный, исправительная колония, телефонные разговоры, переписка.*

Kondratov D. Y., Bodnar I. V.

CONFORMITY OF NATIONAL LEGISLATION TO INTERNATIONAL STANDARDS REQUIREMENTS CONCERNING PROVIDING THE RIGHT TO PRIVACY OF CORRESPONDENCE AND CALLS RELATED TO CONVICTED PERSONS

The authors points out that the guarantee of human rights and freedoms is recognized by the Constitution of Ukraine as the main duty of the state, the convict enjoys all human and citizen rights, with the exception of restrictions determined by law and established by a court verdict. Thus, the rights of convicts can be limited only by laws, and not by other regulatory legal acts. These constitutional provisions were reflected in Part 2 of Art. 7 of the Criminal Executive Code of Ukraine. The article states that those sentenced to punishment in the form of imprisonment for a certain period are significantly restricted in their constitutional rights. These restrictions have a negative impact on the social status of convicts, often leading to the loss of their social ties. Legal support and protection of activities aimed at restoring and supporting the social relations of convicts is considered to be a topical activity. Accordingly, the article discusses the securing of the right to secrecy of correspondence and telephone conversations concerning those sentenced to imprisonment for the criminal executive legislation of Ukraine. The state of implementation of national standards in the field of protection of the rights of convicts in the national criminal-executive legislation of Ukraine regarding the secrecy of correspondence and telephone conversations of prisoners sentenced to deprivation of liberty was examined.

***Key words:** international standards, convicted, correctional colony, telephone conversations, correspondence.*